

samme Maade, som man har sat Krigsinvaliderne — jeg synes det er en meget passende Maade. Nu kan man have den Mening, at der skal træffes andre Bestemmelser over for Krigsinvaliderne, andre Bestemmelser over for Redningsværket — det er Lovgivningsbestemmelser, her er Tale om; det skal jeg lade staa ved sit Værd og ikke udtale mig om; men det forekommer mig, at man ikke skal give de paaagældende Klasser et saadant ganske særligt Hædersstempel over for andre Medborgere, at de i en Lov, som giver Afgang for alle Borgere i Landet til visse Goder, skulle have en privilegeret Stilling. Det forekommer mig, at skal man gøre noget, skal man gøre det for dem særligt, men ikke paa en Lov, som angaar alle Samfundsborgere; der skal man ikke stille dem anderledes end andre. Det er i alt Fald mit Syn paa Sagen, og derfor tror jeg ikke, det ærede Medlem har været heldig med disse Bestemmelser.

Den anden Bestemmelse om de ni Tiendebøle skal jeg komme til senere.

Den anden Retning, hvori Lovforslaget gaar, er, at der skal føres et særligt Regnskab — hvad det bliver for et Regnskab, er ikke godt at vide — som skal indsendes til Ministeren, og „naar Regnskabet af denne findes i Orden, betaler Statskassen til de respektive Kommuner, inden Finansaarets Udgang, ni Tiendebøle af de til Alderdomsunderstøttelse i Henhold til § 1 udbetalte Beløb“. Da jeg er imod Hovedbestemmelsen, maa jeg selvfølgelig ogsaa være imod den subsidiaire Bestemmelse, og Forslaget om de ni Tiendebøle skal jeg ikke behandle her — det kommer igen senere, og jeg vil da hellere omtale det der.

Saa er der endnu en Hovedbestemmelse, og det er denne: „Til Dækning af Kommunernes øvrige Udgifter til Alderdomsunderstøttelse tilknydes Statskassen, aarlig et Beløb af 2 Millioner Kroner, dog at der i Finansaarene indtil 1ste April 1895 kun tilknydes 1 Million Kroner aarlig.“ Dette Beløb skal udbetales forstudsvis til Kommunerne; de skulle indsende Regnskab til Indenrigsministeriet, og for saa vidt de have brugt mere, end de have Lov til efter den Maalestok, det ærede Medlem har sat, saa de intet for det, det skal gaa for deres egen Regning. Det forekommer mig at være

uretfærdigt og lidet stemmende med Loven. Har en Kommune faaet mere, end den har brugt, skal det aføres næste Aar. Det ærede Medlem gaar jo her ganske bort fra Loven, saaledes som den blev vedtagen i sin Tid. Det gør det ærede Medlem i det hele, og det kan det ærede Medlem maasse have Ret i; jeg antager, det ærede Medlem ikke har været for denne Lov i sin Tid. Men jeg antager, at Folketinget, som har vedtaget Loven, — og den er jo kommen frem ved Folketingets Initiativ — maa erkende, at man ikke nu kan komme over paa ganske nye Bestemmelser. Jeg holder i alt Fald paa de gamle Bestemmelser.

Men det interessanteste er tilbage, og det er en Bestemmelse i Loven, som vil gøre, at jeg aldeles ikke kan have noget med Forslaget at gøre. Efter dette Lovforslag skulle Kommunerne have ni Tiendebøle af Udgifterne til Alderdomsunderstøttelsen refunderet af Statskassen. Det ærede Medlem begrunder det blandt andet paa, at Kommunerne trænge, at de ere overbeholdte, og det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, men saa vil jeg sige, at jeg vil hellere hjælpe Kommunerne paa enhver anden tænkelig Maade end paa denne, og ærede Medlemmer, som i sin Tid have deltaget i Forhandlingerne om Loven og været for den, maa vide, at det absolutte Vilskaar for Lovens Vedtagelse var, at Kommunerne hidrog Halvdelen; og at de nu skulde gaa med til at vedtage en Lov, hvori det siges, at Kommunerne skulde bevilge det hele, men kun udrede en Tiendebøle selv, Resten udskrives af Statskassen, tvivler jeg paa. Allerede det, at Halvdelen refunderes af Statskassen, leder undertiden til mindre heldige Forhold. Det kan lede til, at man søger at lægge Udgifter over paa Alderdomsforsørgelsen, som maasse ikke burde derover. Det kan lede til, at en Kommune, som tidligere var tilbøjelig til at pensionere visse Bestillingsmænd, nu siger: Nej, lad dem gaa over paa Alderdomsforsørgelsen, saa faar Staten det hele. Det har været paa Tale; om det er gjort, ved jeg ikke. Men at vedtage en Lov, hvor man siger: Kommunernes Udgifter i denne Henseende refunderes af Statskassen; selv skulde de kun betale en Tiendebøle, Staten lægger de ni Tiendebøle til, det vilde jeg anse for jordærværdigt baade for Kommunerne og for Staten, og jeg antager